

dringsforslag dertil, have vi maasse end ikke det. Det turde dog blive mere og mere en Selvfølge, at Rigsdagen fattede Betydningen af sit Sverv ogsaa med Hensyn til Forlangendet om en Redegjørelse af Udenrigsministerens Virksomhed fra den ene Rigsdagssamling til den anden, og da vilde der komme en ganste anderledes indgaaende Overveielse af, hvorvidt den ikke ubetydelige Sum, man anvender til Repræsentation i Udlandet, er nyttig anvendt eller ikke. Her skal jeg ikke komme nærmere ind paa dette, idet selve Anliggendet ikke giver Anledning dertil, men jeg har dog troet at burde antyde dette, at jeg maa betragte det som givet, at det vil blive indført som Praxis, at Rigsdagen ikke længer, jeg havde nær sagt, glemmer, at den har faaet tilbage under sit Omraade samtlige Rigets Anliggender. Jeg sagde, at oprindelig var Udvalgets store Flertal stemt mod enhver Forhøjelse; men man har høit en Konference om Sagen med den høitagtede Udenrigsminister, og de Oplysninger, han har givet Udvalget om hele det foreliggende Forhold, have bragt Udvalgets Flertal til at gaa til det Endringsforslag, her er stillet, og som gaar ud paa at give Ministeren 2000 Rb. mere i Taffelpenge, end der hidtil er bevilget, stadig, saa længe den nuværende Ordning bestaar, og — det tillader jeg mig at tilføie — saa længe den nuværende Dyrtid og saadanne Forhold eksistere paa de paa-gjældende Steder, og dernæst for det næste Finantsaar et extraordinært Tillæg af 2000 Rb. Det er sandsynligt, at den høitærede Minister, saafremt disse Bøls bevilges ham, vil anvende det faste Bøls til Gesandten i Berlin og det midlertidige til Gesandten i Wien, men da vi ifjor have vedtaget og i Aar ikke røre ved en Bestemmelse om, at den høitærede Minister kan fordele Taffelpengene, efter som han ffjønner det hensigtsmæssigt for Baretagelsen af Forretningerne, er denne Anvendelse ikke bestemt knyttet som Betingelse til Bevillingen; Anvendelsen er efter Flertallets Formening overladt til den høitagtede Minister. Et Mindretal i Udvalget — eet Medlem — har kun villet gaa til den ordinære Forhøjelse for næste Aar af 2000 Rb., men ikke til nogen Forhøjelse i Dvrigt, vil altsaa ikke efter de foreliggende Forhold gjøre Ministeren det muligt selv midlertidig under de forbyrvede Forhold i Berlin at kunne forhøie den derværende Gesandts Taffelpenge. Jeg skal afvente det ærede Medlems Begrundelse. Jeg har anført, hvorledes Udvalgets Flertal er kommet til at stille sit Forslag. Skulde jeg anføre den nærmere Begrundelse, maatte jeg komme ind paa forskjellige Tal og Sammenligninger, som jeg ikke tror ere fornødne, og som maasse heller ikke ere fremsatte for Udvalget i det Diemed at skulle benyttes her i Salen. Et enkelt Tal, som maasse kunde tjene til nogen Belysning, skal jeg dog anføre; det er nemlig nævnt for os, at Gesandten i Berlin, ffjøndt han just

ikke bor paa det bekvemteste Sted for Baretagelsen af sine Forretninger og ikke har nogen luxuriøs Leilighed, dog efter Forholdene nu i Berlin maa give mellem 3,000 Rb. og 4,000 Rb. om Aaret i Husleie.

Bøuløffe: Det forekommer mig ikke, at Flertallet i Udvalget, hvis de extraordinært kostbare Løder, vi nu have med Hensyn til Livets første Fornødenheder, ophøre, og vi igjen faae ordinære Løder, har forbeholdt sig at kunne negte de 2,000 Rb., som staa Flertallet og Mindretallet imellem. Den ærede Ordfører erklærede jo selv, at disse 2,000 Rb. gaves som et fast Tillæg til Gesandten i Berlin, og naar vi først have bevilget dette Bøls som et fast Tillæg, ser jeg ikke, vi have noget Middel til at tage det tilbage, medmindre den ærede Minister gaar med dertil. Jeg er naturligvis ikke saa sangvinst, at jeg skulde tro, at jeg imod hele det øvrige Udvalg skulde kunne sætte det af mig stillede Forslag om Beparelse af disse 2,000 Rb. igjennem, men trods dette har jeg ikke kunnet undlade at fremsætte Forslaget, dels for at klare min egen Stilling og dels for at give ærede Medlemmer Leilighed til at stemme derover. Det forekommer mig nemlig, at den hele her omtalte Institution er saa kostbar og saa storlaet i sin Stil, at den ikke passer til vore Forhold. Mit Forslag gaar ud paa at negte 2,000 Rb., og hvis det vedtages, staa det efter min Mening Regjeringen frit for at kunne afforte disse 2,000 Rb., paa hvilket af de efterfølgende 3 Steder den vil, nemlig i Berlin, i Wien eller i Stokholm. Svad Stokholm angaar, er der nemlig tidligere fra Regjeringens Side lovet os, at der ved Leilighed i den derværende Post skulde ske en Indskrænkning af 2,000 Rb. Det var, saavidt jeg husker, i Finantsperioden 1866—68, at der var Tale herom, og hvis jeg ikke feiler meget, er det gjentaget flere Gange siden. Posten har imidlertid været ledig i sidste Aar, men Ministeren opstiller dog nu de samme Børdpenge som hidtil for Stokholm. Det staa altsaa i dette Dieblik i Ministerens Magt at tage disse 2,000 Rb. fra Stokholm, om han vil. Vil han ikke gjøre det — og jeg skal indrømme, at jeg ikke tror, Stokholm er det Sted, hvorfra han skal tage Noget — kan han undlade at give Tillæget til Berlin. Det er let at komme til Rette med mig om, at Bølsbet gaar til Berlin eller til Stokholm, men ikke til Wien, thi vi kunne jo udtage det lille Ord „extraordinært“, som Flertallet har sat ind. Det forekommer mig i det Hele taget, at Udgifterne i denne Retning ere for store i Forhold til, hvad de burde være, og det var vist paa Løde, at vi kom til en Omordning af hele Institutionen. Naturligvis skal jeg ligesaa lidt som Flertallet give nogen videre Ankyndning af, hvilke Veie vi skulle gaa i saa Henseende, men jeg kan dog ikke undlade at nævne